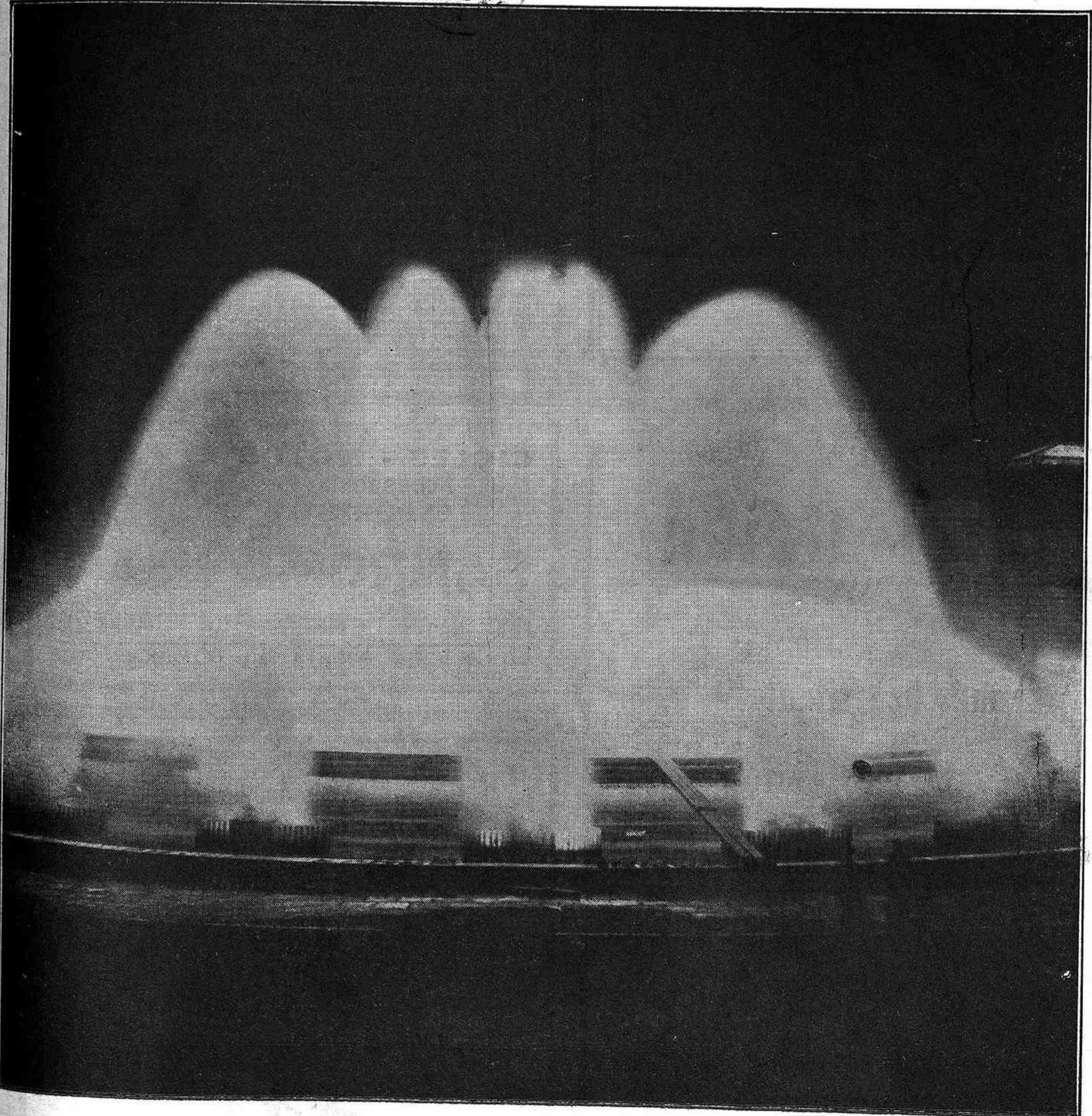

Barcelona, 9 d'agost de 1929

L'Esquella de la Torratxa

ANY LIII - Núm. 2615 - 15 cts. - Atrassats 30

L'Exposició de Barcelona

El brollador principal, vist de nit.

Els millors discos
són els de

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono
S. A. E.

Hotel Orient

El més ben situat

El més sèrio

El millor servei

Rambla Centre, 20
BARCELONA

VIES URINÀRIES Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *poluctons nocturnes*, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

CICLES - MOTOS ACCESSORIS ESPORTS

SANROMÀ

Balmes, 62

BARCELONA

Telèfon 12303

CONSULTEU ABANS DE COMPRAR RES

Si voleu menjar bé
aneu al restaurant

Grill - Room

Lloc predilecte dels gurmets

Escudillers, 8

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

El "piropo" condemnat

Un valent digué unes paraules grolleres a cau d'orella d'una senyoreta. El marit intervengué. Sortí un ganivet. La dona es posà entre el marit i el valent, i rebé una ganivetada. Després, el govern dictà unes disposicions contra la galanteria de carrer; galanteries tan imbècils i tan divertides alhora.

La policia començà a agafar, al carrer, els xicots que, amb més o menys gust, s'acosten a una dona, per dir-li quatre paraules dolces o manifestar-li desitjos incontinentals, insatisfets. Cada dia se n'agafen sis, set, vuit — això, a la capital del regne d'Espanya — que encara no han pres escarment davant la campanya governativa.

El "piropo" és un fet íntim dins d'una gran part de la collectivitat peninsular. És "don Juan", és tota la picaresca del segle d'or, és la gràcia dels estudiants, tan lloada per poetes, pintors, artistes, etc. Sense "piropo", no s'arribarien a comprendre certs carrers d'Andalusia, certes festes populars; sense "piropos", la Carmen Flores es quedaria sense repertori; sense "piropos", molts caps de brot no s'haurien fet amb la simpatia de les dones; sense "piropos", no tindrien valor les "kermesses" madrilenyes, les novel·les de Pedro de Répide, Alberto Insúa, els versos d'Antonio Casero i d'altres tipistes que encara no els diuen que han d'enderrocar un carrer o treure's la capa, ploren desconsolats, bo i recordant el "Madrid viejo" i el "Madrid Cómico"...

I, Mare de Déu, quant de mal ha fet el "piropo", costum madrileny que s'ha estès per la península, degut a l'exportació del sainet madrileny. És un producte de la capital. Fins el nostre savi, Eugeni d'Ors, l'ex-"Xenius", l'ex-"Guaita", l'ex-"Octavi de Romeu", amb el temps que resideix a Madrid, se'ns ha tornat "piropejador" i galant. Ell, un home tan seriós, tan preocupat per les filosofies de Boutroux, de Keyserling, ell, un dels creadors del noucentisme; ell, que acaba de dir a les planes de "Les Nouvelles Littéraires", que a la seva "Ben Plantada" seguí una generació de dones que volien assemblar-s'hi, ell tant endinsat dels problemes de la Història de la Sociologia, quina càtedra té a Madrid, de cinc a set, i mentre parla de sociologia, les senyores que l'escolten prenen el te, tranquil·lament; ell, a fi de comptes, va dir darrerament a les planes de l'"A B C":

El piropo es un madrigal de urgencia.

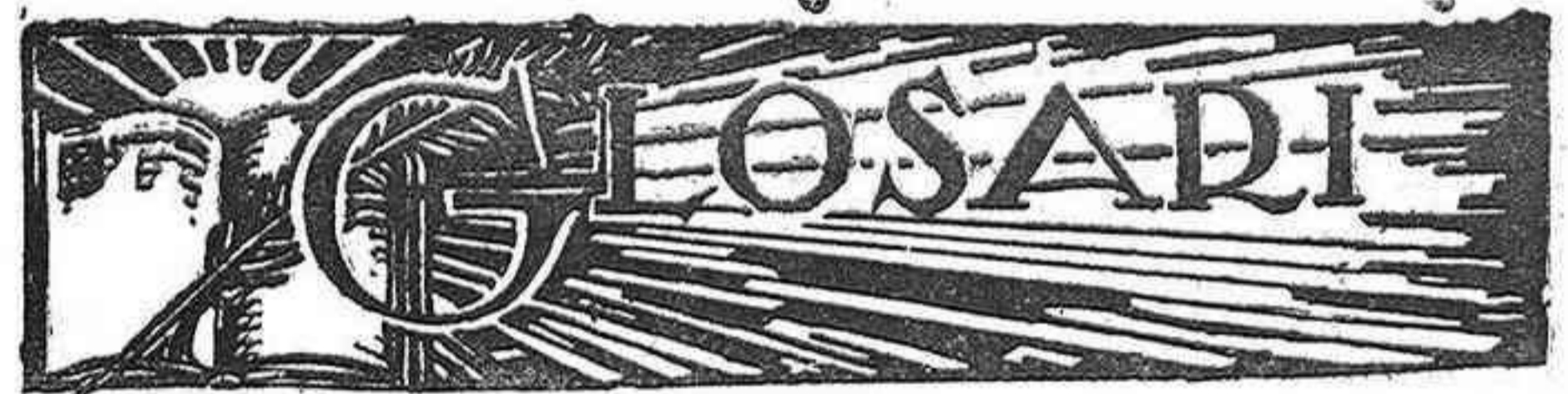
Si a Madrid els diaris tinguessin el bon costum de fer "manchette" com a París, el mateix dia que un valent clavava una ganivetada a una dama, haurien pogut citar aquest pensament sublim de l'Eugeni d'Ors, aquell home que tinguérem a casa nostra com a dictador de l'ensenyament. (Com són llunyans aquells dies que l'Ors, davant d'una pissarra blava, feia la planxa més gran que s'ha sentit dir a filòsof en parlar de les apories de Zenon d'Elea!)

Però tornem al "piropo". Nosaltres no en tenim gaire costum. És cert. A Barcelona no hi ha "piropejadors" professionals. Tan sols arriben a afeccionats, i encara gràcies. No tenen aquella rapidesa de concepció del "piropejador" madrileny. Ací es conformen en dir: —"Pst...! Nena...!" I res més. Però ací, com allà, és d'una manifesta grolleria abocar al pas d'una senyoreta unes frases que no responen més que a una necessitat genètica o bé a una tràgica continència sexual.

De la mateixa manera que es fermen els gossos quan lladren massa, s'haurien de fermar aquests "piropejadors". Això sí, justícia seca, per a tots els "piropejadors". Els d'abaix reben, però que també rebin els de dalt; els que, emparats en la posició social que gaudeixen, barregen en les seves llaunes oratòries, paraules impertinents.

La galanteria de carrer no és "un madrigal d'urgència", com deia l'Ors, és un "botiquí d'urgència". O una camisa de força immediata.

Francisc MADRID.

AMICS DE L'HOME

L'home no ha d'eixir mai de casa sol. No vol dir això que tingui l'obligació d'eixir sempre amb la muller, els fills de la muller — els fills són sempre de la mare, i algunes vegades del pare —, i els pares de la muller. No: això li acabaria de fer avorrible la família.

Tampoc no vol dir que deixi sempre la muller a casa. No li recomano. Per dos motius greus: perquè s'hi rovellaria, o perquè podria trobar-la acompanyada i en una actitud poc elegant.

Em referia a què l'home sempre ha d'eixir de casa acompanyat de quelcom: d'un llibre, d'un bastó, etc. Un llibre o un bastó són coses, són objectes, però són també companys molt estimables, dignes de tota consideració. Moltes vegades valen més el bastó o el llibre que l'home. La seva companyia és més discreta i no destorba com la de l'home.

Un bastó serveix de molt a l'home. A més a més d'iniciar una agressió o deturar-la, li ensenya a servir-se de les mans. Hi ha individus que al carrer no saben què fer de les mans. Les porten obertes i penjants; o bé se les posen

a les butxaques dels pantalons i s'envileixen amb el contacte de la calderilla. Aquests individus necessiten portar alguna cosa a les mans. O deixar-se les mans a casa.

Res millor per a ells, doncs, que un bastó o un llibre. Es cert que Oscar Wilde es passejava per Piccadilly Circus amb un llir a la mà. Nosaltres no recomanem als nostres amics que surtin a passejar amb un llir a la mà: la Rambla no és Piccadilly Circus. A més a més, el bastó i el llibre són millors amics de l'home. Sobretot el llibre.

El llibre pot fer-vos gairebé amable l'estada al tramvia, un dels llocs de turment de l'home modern. Veritablement, al tramvia, sense un llibre no s'hi pot estar. A no ésser que hi estigueu amb una senyora, i la senyora us plagi.

Però, de totes maneres, no sortiu mai de casa sense un bastó o un llibre. A l'hivern també és bon company una pipa. I si sortiu a peu i no aneu de pressa, si sortiu a passejar, un gos: un gos — si pot ésser de raça millor — sempre fa un gran paper.

VIRAI

El "barri xinès" que jo he vist

Juli Vallmitjana ha estat l'únic escriptor que ha sabut treure del districte quint tipus i coses dignes d'estudi.

Ferm psicòleg, analític observador, artista, en una paraula, ha estudiat de la vora tots els caires anímics, totes les facetes d'aquelles ànimes tan humanes per dins, tan pintoresques per fora. A ell, doncs, al mestre, dedico el present article amb l'egoista finalitat d'ésser-li agradós una estona, amb l'afany ferreny que em domina d'atansar-me una engruna tan solç... no res més, una engruneta, a la llur glòria.

LA GENT DE L'ART

Ep! Ara!! Apa!!! La gent de garbí enlaire!!! Els de llevant a la tira!! Ep!!! Els del carro a la bancada!! Mals delfins us ofeguin! Enlaire, d'una vegada!

El patró de l'art gran, sol tenir una veuassa ferma i valenta; aquests crits, aquestes veus sol amenitzar-les amb cops de corda a les espatlles de la gent que dorm en terra, a la sorra, homes i dones.

Al patró ningú no li planta cara; és jove, és fort, és viu, i sempre sol comptar en llur història una gesta que si no és digna, és, almenys, esgarrifadora...

La gent de l'art, els altres, solen ésser la gent més miserable de la terra, flacs, el pit ensorrat per l'estrop, les cames primes, espellifadament vestits, descalços, cremats del sol per fora, cremats de la tisi per dintre...

A voltes, per treure l'art de la mar triguen dues hores, altres tres, segons d'on ve el corrent: homes i dones tiren de l'estrop decantant el cos fins que el rostre gairebé els toca a terra...

Per fi, després de molt lluitar amb el corrent, amb el vent, amb el sol, amb el patró, i amb el seu esperit que els mana que es llencin a terra, que no estirin més de l'art, que no llencin el pulmó així tant miserablement, per no poder ni menjar, ni reposar, ni tan sols viure..., després d'aquesta lluita gegantesca contra l'instint de conservació que els diu que no val res el viure per ésser esclau de les cordes, de la corda que estiren, de la corda del patró, que a voltes pega...

Gairebé sempre, en ésser la xarxa prop de terra, l'aspecte del pescador canvia, passa de la tristesa més enternidora a l'optimisme més falaguer!... Porta peix la xarxa; el veuen com salta i com l'art, recollint-lo pels costats i pel centre, el porta a terra.

Fort!! La tira de garbí! Arreplegueu la xarxa. Ve verat!! Això són tiradors! Que vinguin els de Roses a ensenyar-nos!! I quin peixet! Que n'és de bonic!

I tots criden, tots contents; noves forces misterioses els enriqueixen els braços i les cames, i estiren de pressa i renyen al que no tira i treballen amb orgull; ja ni recorden que treure l'art els ha costat dues hores de vida, no recorden el vent, ni el corrent, ni el sol, ni el patró, ni que són pobres.

Han tret peix? Ha estat bona la pesquera? Menjaran calent, avui, els tiradors? No: la mar és avara de llurs riqueses, a la mar no se li pren el peix així com així...

Mireu-los, fent rotllo entorn a un cove de peix menut, tristos, aclaparats, humiliats per l'esforç inútil, apretats l'un contra l'altre...

Una veu "canta": Per peles! Dotze, onze, deu, nou... Jo!, crida un altre; i tot seguit un home s'emporta el cove. Renta el peix, i paga al patró; un camió tremola a l'impuls del motor que li esbufega dintre. Camina i tots els tiradors de l'art se'l miren, idiotitzats; porta el peix a la plaça, i en arrencar, aixeca una polseguera que els cega els ulls mig plorosos, plors sense llàgrimes, plors d'home, plors d'esclau que llima amb el pensament les cadenes que el retenen...

Han tret nou pessetes de la pesquera; els que tiren l'art tocaran a vint cèntims per persona, a quaranta els que a més de tirar han sortit amb la barca a estendre la xarxa, la resta per al patró; i torneïn-hi, tres voltes o quatre cada dia: si fa llevant, no cal ni pensar-ho; la barca no surt; el patró reposa, els tiradors no mengen, a no ésser que agafin un pot de llauna i vagin al quarter a recollir una cullerada de ranxo, o que la *Comparativa* els doni crèdit, o... que el patró sigui jove i la muller d'un d'ells jove, bonica i dolenta... hi ha casos...

Molts d'ells han estat homes del "barri xinès", han estat valents, han estat homes... Ara ja no són homes: Són coses de desferra...

FRANCESC OLIVA

LA VIDA

La vida és pols, i tota pols és vida;
la vida és mort, i fins de mort no ho és;
la vida és so de tot i de no res:
i tant és i no és, que ni té mida.

La vida és ço sublim esdevingut mentida;
la vida no és estranya, és... quelcom més...
la vida és llum que volta del revés
per a tornâ al camí de la partida.

La vida és illusió, goig de mortal;
si l'esguardem pel buit d'un finestral,
ben cap al lluny, si la visió ho permet...

Es un engany d'amor que tot ho furta,
la vida és tan misèrrima i tan curta,
que cap catorze cops en un sonet.

F. DE P. RIBAS I CLOTET

L'auto-mania

En adonar-se que totes les seves amistats disposaven d'auto de propietat, el senyor Rovira ja no volgué esperar més.

—Encara moriria sense tenir-ne, jo! — exclamava. — M'haig de decidir; ara és l'ocasió propícia. Vaig a l'Exposició i allí, que n'hi ha molts per triar, em quedaré amb el més bonic i amb el més bo, costi el que costi.

En entrar a la grandiosa sala del "Palau de Comunicacions", el senyor Rovira restà atabalat. Seixanta marques, centenars de models, carrosseries per a tots els gustos...

D'un a un, s'anà fixant en els cotxes exposats; prospecte d'aquí, catàleg d'allà, aviat li ompliren les butxaques de paperots.

De tant que li agradaven tots, no se sabia decidir per cap tipus.

—Magnífic *Hispano!*

—Esplèndid *Cadillac!*

—Oh, quin *Ford!*

—Admirable *Chrysler!*

—Noi, quin *Nash!*

Cansat de badar i de caminar d'un stand a l'altre, es deixà caure a una cadira; i allí a la cadira, el senyor Rovira s'ensopí, i s'adormí com un vedell.

I, adormit, somnià que feia quilòmetres i més quilòmetres per una carretera recta i llisa, a 80 per hora. I somnià que era feliç... Era feliç fins que un gos travessa la carretera i li fa fer la volta de campana...

El senyor Rovira es desperta, i se'n va decidit a parlar amb un dels guardians del "Palau de Comunicacions".

I li diu:

—Dispensi... Em sabria dir on cau la secció de les tartanes?...

VISITES

--Suposo que ja hauran vingut els "pelmas" de l'altre dia.
—No, senyor, vostè és el primer!

El vell solter

(de BERANGER)

Apa, Ramoneta; prompte, part de fora,
sonarà el rellotge les deu de la nit.
D'ençà que ets a casa i et tinc a la vora,
no he estat, que recordi, mai tan ben servit.
Ja veuràs, petita, seré raonable
quan el meu cos, pobre, se'n vagi a can taps.
Apa, Ramoneta, sies ben amable:
la llet, la marenga i els estrenyecaps.

Una minyoneta tota joganera
pel vell que no es casa té d'esse' el puntal.
Abans el teu amo prou va anà al darrera
d'altra que no era tan angelical.
El dia que pugui, per donar-te joia,
et duré al teatre tal com tu ja saps.
Apa, Ramoneta, sies bona noia:
la llet, la marenga i els estrenyecaps.

Ja saps que et vull veure, sense escarrassar-te,
sempre ben alegre. Deixa passà els anys,
i en el temps que et sobri per empolainar-te,
els penjolls vistosos sien tos companys.

L'amor, de vegades, per ells se'm presenta
obrint en ma vida lluminosos claps:
Apa, Ramoneta, sies complaenta:
la llet, la marenga i els estrenyecaps.

Aquesta mirada, què em diu Ramoneta?
Hi ha, potser, un altre home que et sia plaent?
El meu nebot fóra... el fornit atleta?
Mira que jo encara puc fer testament!...
I si dels meus besos no fossis esquiva,
de les meves nafres caurien els draps.
Apa, Ramoneta, sies compassiva:
la llet, la marenga i els estrenyecaps.

Però, per què plores? Déu et faci bona;
si a la fi cedeixes al foc que em consum,
el dia que vulguis et faré ma dona
i tot el que em diguin, tant se me'n refum.
Si vols escoltar-me, et deuré la vida;
tot el meu, en canvi, serà teu, ja ho saps.
Apa, Ramoneta, sies eixerida:
la llet, la marenga i els estrenyecaps.

EUSEBI RODRIGUEZ. (Trad.)

Entre amics

- La dona m'ha dit que no torni a casa sense haver pescat res.
- Quina manera de treure't de casa!

Al cabaret

—Com és que ballen tan avorrides?
—Veurà; és el caràcter d'aquestes noies tan alegres.

Carles Buigas i Sans

...Un rotllo de plans sota el braç, corbata de llacet i aire intranscendental. És en Carles Buigas i Sans, l'home el gran valor de l'obra del qual sols és comparable a la immensitat de la seva modèstia. Ell és el pare de la criatura, i la criatura que ell ha engendrat és com aquells infants de cabells d'or que són el goig i l'orgull de la seva família. La criatura de la qual en Buigas és el pare són les fantàstiques illuminacions decoratives, jocs d'aigua i brolladors de l'Exposició. La Ciutat tota s'ha embadalit i s'embadalirà encara més, car no està acabada, davant l'encís infinit de la bellesa incomparable de l'obra per ell realitzada.

Quan un home porta a terme una obra de la magnitud de la d'En Buigas, podria posar-se, sense que la consciència pogués fer-li mal, a geure per tota la resta de la seva vida; mes nosaltres, que tenim tractes amb els inquietos petits dimonis que constantment agullonegen la seva frisança creadora, podem assegurar que això no passarà, i fem vots perquè li siguin deparades oportunitats dignes de l'àguila imperial que n'és la seva fecunda fantasia i de l'esperit de grec que mena el seu talent artístic i la seva tècnica profunda, en la seguretat que l'obra genial que ha portat a terme en l'Exposició de Barcelona no tardarà a ésser superada.

L'altre dia, a Barcelona, sols funcionaven dos teatres: el Principal, amb un espectacle de varietés, i el Bosque, amb sarsuela barata. Tots els altres teatres estaven tancats a causa de la calor.

Com que avui no tinc cap comèdia o drama que em doni motiu per escriure unes quartlles, dedicaré aquesta crònica a un dels factors més importants del teatre: l'empresari. L'empresari, a Catalunya, sobretot d'un quant temps ençà, dona tan poques senyals de vida, que jo havia arribat a creure que no existia més que en la imaginació dels autors que no podien estrenar. Però avui m'he convençut que, efectivament, existeix. En canvi, he arribat a creure que els qui no existeixen són els autors que no poden estrenar. Després d'haver vist tanta bajanada, tanta barroeria com hom veu als nostres escenaris, crec que estrena tothom, fins qui no hauria d'estrenar.

L'empresari, doncs, existeix. No és un ésser fantàstic, com jo suposava. Existeix comercialment, que és, al meu entendre, la millor manera d'existir. Perdonin-me: això se m'ha escapat. Ara no parlava el crític, sinó el bacallaner.

Per cert que algú m'ha dit que no hauria de fer ostentació d'això del bacallaner, que m'ho hauria de callar. Jo no sé per què. El del bacallà és un comerç tan honrat com qualsevol altre, tan honrat com el del teatre. I un bacallaner, en els seus moments d'oci i sense que se'n ressenti la botiga, pot ésser tan afeccionat al teatre com altre ciutadà qualsevol.

Jo he conegut dos empresaris, dos espècimens d'empresaris, antitètics els dos: Lluís Graner i Ramon Franqueza. Els dos són morts i, per aquesta raó, em mereixen respecte. Però aquest respecte suposo que no em privarà de dir que l'un, volent donar al seu teatre un to un xic alt i digne, hi va perdre les orelles, mentre l'altre, que no tenia manies, feia diners. A la llarga, però, els va perdre i va acabar de representant de la Jordi a l'Espanyol. Això vol dir que el fer teatre dolent, d'aquest que — segons els empresaris de casa i de fora de casa, tant plau al públic — no és un bon negoci.

Avui els nostres empresaris semblen més decidits a seguir les petjades i procediments del senyor Franqueza, que els del senyor Graner. I és que el senyor Graner era un artista molt per damunt del senyor Franqueza, que sols fou un comerciant. Sembla, aparentment, que això, aquesta manera de pensar i d'opinar, es contradigui amb la meua condició. Jo, comerciant, no hauria d'atacar el comerciant. Però cal considerar una cosa: la meua tasca en aquestes pàgines no és la de defensar el comerç. I encara que jo no cregui que la missió dels empresaris sigui la de perdre els diners al teatre, arruïnar la família, i acabar anant a captar, tampoc no deixo de comprendre que el teatre ha d'ésser un art.

Jo sóc — començo a ésser — el crític que no està en interioritats del teatre. Vaig al teatre, pago, ocupo el meu seient de pati. Però no conec crítics ni autors, ni actors ni empresaris. Això a mi no em sap greu. Al contrari: me n'alegro perquè no obstaculitza la meua independència. Un dia m'ensenyaren, a Novetats, el senyor Bernat i Duran. Sincerament: vaig quedar decebut. Me l'imaginava d'una altra manera. Trobo que el senyor Bernat i Duran no fa cara de crític. És clar que el dia que ell em conegui a mi — si arribo a tenir tal honor —, potser podrà dir que tampoc jo en faig la cara.

Acabo de rellegir ço que he escrit, i trobo que estic divagant. Poca pràctica, indubtablement.

els "pionners" dels interessos dels autors catalans ací i a Madrid. Com sigui que el Comitè tan sols es pot compondre de set membres, tres d'ells han de deixar d'ésser-ho.

No es diu pas que hi hagi cap candidatura. Perquè el que s'ha dit per les penyes teatrals no és de creure...

Seria una ingratitude de tots els autors catalans vers qui els han defensat, com es diu en castellà, a capa i espasa...

Saben quin color és el més antipàtic als comerciants de la Rambla i Passeig de Gràcia? El groc. Per què? Perquè quan surt groc, sonen aquests timbres que fan mal de cap.

A les regions del sud de Tunis una gran invasió de rates va causar grans estralls.

Imageneu com devien xisclar les dones!

Ha començat la polèmica tan esperada pel públic: "La Publicitat", "La Veu de Catalunya", o sia, en realitat, els exjoves d'"Acció Catalana" i els éssers assenyats de la Lliga.

El primer article sortí de "La Publicitat". Era una Editorial sense la firma de cap dels tres que els fan — Nicolau d'Olwer, Bofill i Mates i Capdevila — i rebentava les declaracions d'En Cambó.

"La Veu" el defensa i contraataca. L'article sembla fet i pastat al carrer de Duran i Bas.

La final es veurà més tard. Unió Sagrada? o Competència lícita i necessària?

A València, l'alcalde ha condemnat els que van en camisa pel carrer.

Mentre no es rectifiqui la nova llei, no hi anirem pas.

Hi ha hagut una nova víctima del toreig.

Vaja...

Les Exposicions, però, segueixen essent la mostra clara de la nostra civilització actual.

Fa dues setmanes que no hi ha hagut cap concurs de bellesa.

Es ben estrany.

Ha fet fred uns quants dies.

Deu ésser cosa del Comitè de Festes de l'Exposició

La "star" del cinema Katy Light va caure i es va trencar una cama.

Caram, caram! Si cauen massa "estrelles", adéu poesia i encisos de la nit.

En un dispensari antipalúdic de la desembocadura de l'Ebre, un metge fa estudis i experiments sobre la biologia del mosquit transmissor de les febres palúdiques.

Com això del mosquit és un personatge tan lleuger i tan pesat ensems, caldria que n'estudiés també la seva psicologia.

No hi intervindrà, potser, el subconscient?

L'animal que viu més de tots és el cocodril: passa, ordinàriament, dels 250 anys. Segueixen els elefants, que no passen dels 200. Les tortugues arriben als 150, les àguiles, els cignes, les carpes, els corbs, a 100.

Després veniu vosaltres, estimats lectors. Viviu uns 60 anys com els lleons i com els... papagais. Darrera vénen els camells amb 50, els braus amb 35, els cèrvols amb 30, els ases i els pinsans amb 20, les cabres amb 10, les abelles amb 1 any...

Les mosques, en fi, no viuen més que unes setmanes, i encara viuen massa. Hi ha insectes que viuen unes hores; d'altres, uns minuts.

Segons estadística municipal, els guàrdies urbans, en el terme d'un mes, sols han hagut d'intervenir en cinc actes públics contra la moral.

Això vol dir, una de dues: o que a Barcelona hi ha molta moralitat, o que les immoralitats es fan d'amagatotis.

I com que pecat amagat és mig perdonat, Barcelona, amb aqueixes cinc floretes de pecat, que no fan istiu, pot posar-se al costat de les ciutats més santes i més entenimentades.

Cada dia més extraordinaris i més complicats, els jocs d'aigua dels brolladors i de les cascades de l'Exposició, es descabdellen en noves combinacions que resulten altres tantes meravelles.

De tot arreu del món vindran forasters a admirar les fantàstiques visions del màgic mullader de Montjuïc.

Fins els habitants de terres on es pateix la sequedat, vénen a envejar l'aigua que s'hi dona per l'amor de Déu.

Ens l'envegen perquè no saben que amb l'aigua es fa com amb la comparsa dels teatres, que s'amaga i torna a sortir: sempre és la mateixa.

Els barrilaires de la penya "L'Arca de Noè" celebraren, dilluns passat, un gran àpat a mitja nit i a l'aire lliure.

Sort van tenir de no rebre la visita d'empipadors insectes, que tot i ésser germans bestioles, no estaran inscrits, segurament, a la "penya".

Perquè això de menjar de nits a l'aire lliure, a voltes, té els seus inconvenients. I ja ens plauria veure la cara que farien un senyor Lleó o un senyor Llop amb un mosquit a la sopa.

El nostre estimat amic i col·laborador de L'ESQUELLA, Fidel Grífol ha mort.

Sentim vivament aquesta pèrdua i enviem a la seva família el nostre sentit condol.

D. E. P. el notable escriptor.

Desitjaríem conèixer el domicili dels escriptors Angel Pons (Poeta), i Joan Baubista Rodés. Si algun dels nostres estimats lectors saben on paren algun d'ells, els agraiem ens ho facin saber.

AQUEST NUMERO

HA ESTAT REVISAT

PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. "L'Esquella" i "La Campana". — Olm, 8. — Barcelona

EXPOSICIO INTERNACIONAL DE BARCELONA

Oberta fins les dues de la matinada

Cada dia, el públic podrà admirar, fins les nou de la nit, les instal·lacions industrials, les estrangeres i les nacionals, en els diversos Palaus de l'Exposició.

Queda posat a la venda el Catàleg de l'Exposició, en el qual el públic trobarà tots els detalls per visitar-la.

Aviat es posarà a la venda la Guia de l'Exposició

La Secció de l'Art Antic del Palau Nacional i Palau de l'Art Modern estarà oberta així mateix al públic, cada dia, de les deu a la una del matí i de quatre a set de la tarda, sempre que no s'hi celebri cap festival.

PALACIO NACIONAL

ENTRADA AL MATÍ, GRATIS

ENTRADA A LA TARDA 0'50 PTES.

GRAN PARC D'ATRACCIONS

AVUI I TOTS ELS DIES. EL BALÓN INFERNAL

Rosaleda - Miramar - Poble Oriental - Font del Gat

Secció Japonesa en el "Palacio Alfonso XIII". Venda d'Articles Japonesos

PUEBLO ESPAÑOL

FESTA MAJOR

Divendres, dia 9, Tarda. Festes de barri en els carrers del poble.

Divendres, dia 9, Nit. Sopar especial a l'envelat. (Dia de Moda).

Dissabte, dia 10, Tarda. Atraccions, Varietés.

Dissabte, dia 10, Nit. Representació de "LA VERBENA DE LA PALOMA". Com a final, Gran Ball de Mantons.

Diumenge, dia 11, Tarda. Grandiosa cavalcada. Presentació del Drac i Dragonets de Vilafranca, Els Xiquets de Valls, La Cuca Fera i Cuqueteretes de Tortosa, La Mulassa i Drac de Vilanova, Moros i Cristians, Gegants, Caps-grossos, Balls típics, Comparses, Gralles, Camells, Tambors, Cornetes, Músiques, Cavalls, La Patum, etc.

Diumenge, dia 11, Nit. Com a final de festes, extraordinari Ball de confetti. Festes populars.

Tots els dies, excepte els divendres, des de les 9 de la nit l'entrada al recinte de l'Exposició serà d'UNA PESSETA. Entrada de vehicles, DUES PESSETES.

IMPORTANT: S'ha posat en venda l'abonament permanent d'entrada al recinte de l'Exposició, al preu de 70 pessetes.

Aquests abonaments s'expenen en el Negociat de l'Exposició, carrer Tarragona. (Hotel núm. 1).

Properament es posarà en venda l'abonament a 25 entrades al recinte de l'Exposició.

Les entrades al recinte de l'Exposició sofreixen un augment d'un cinc per cent per l'impost de "Protecció a la Infància".

Queda terminantment prohibit l'accés al recinte de l'Exposició amb paquets i cistells.

Dissabte, dia 10, a les deu de la nit, **SEGONA REUNIÓ DELS CAMPIONATS DE CATALUNYA DE NATACIÓ**

P R E U S

Preferència	2 ptes		Palcos sense entrada	10 ptes.
General	1 »		Entrada a palco	1 »

Despatx d'entrades i localitats en les guixetes oficials de l'Exposició, carrer Marquès del Duero (Palau de Comunicacions), i en les guixetes de la Revenda, Plaça de Catalunya.

Els socis del C. N. Barcelona podran també adquirir les entrades en les guixetes oficials de l'Exposició.

COL·LECCIÓ D'OBRES SELECTES

VOLUMS PUBLICATS:

I. - MURGER

Escenes de la vida bohèmia

Traducció d'E. LLUELLES. Pròleg de SANTIAGO RUSIÑOL

II. - ROUSSEAU

Contracte social

Traducció i pròleg de RAMON VINYES

III. - DIDEROT

La monja

Traducció i pròleg de LLUÍS CAPDEVILA

IV. - SANTIAGO RUSIÑOL

Coses viscudes

Preu: 2,50 cada volum

Obra nova d'En PRUDENCI BERTRANA

Tieta Claudina

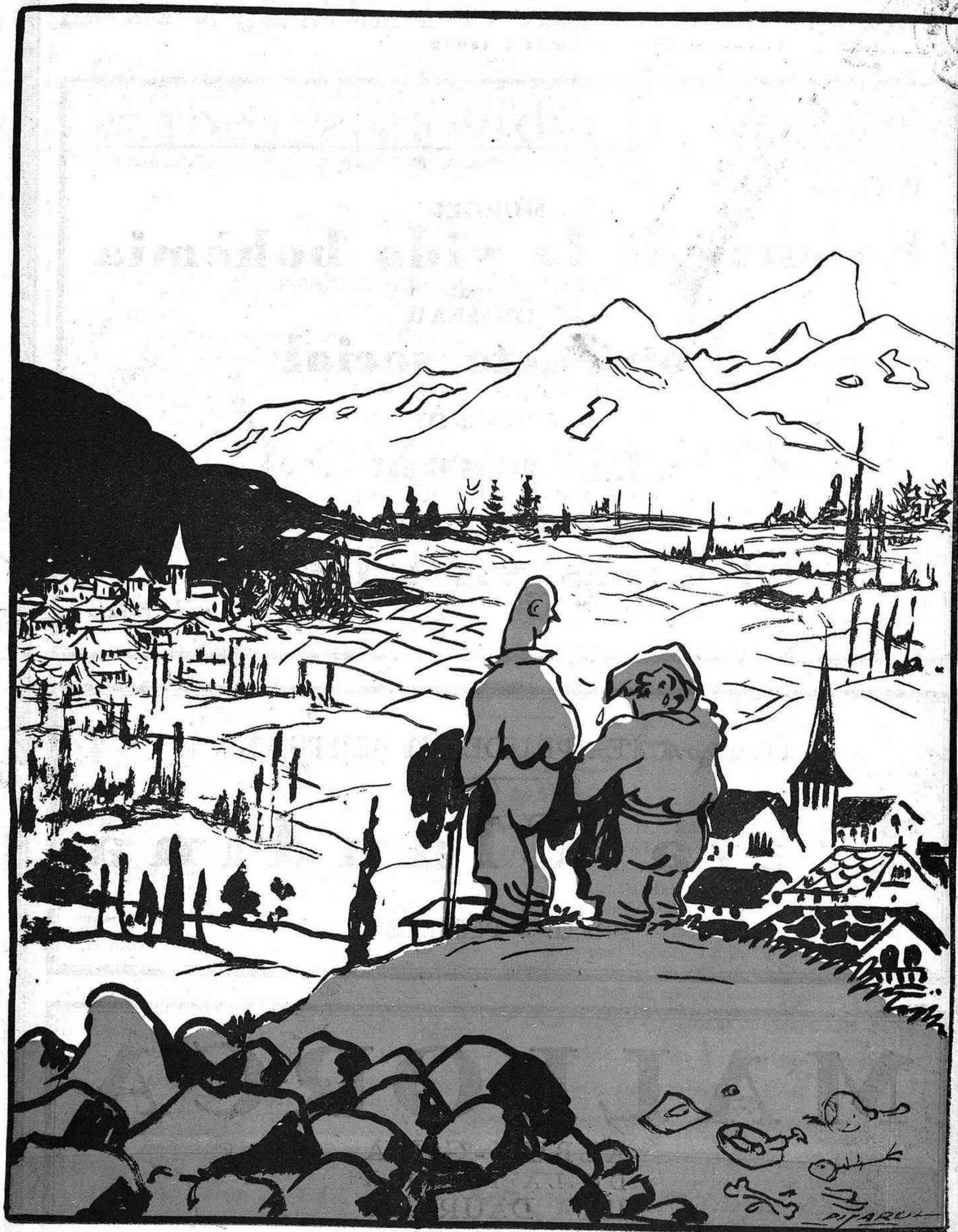
PREU: 4 PESSETES

MALLORCA

ALBUM-GUIA
DE LA FAMOSA
ILLA DAURADA

Preu: 12 pessetes

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o be en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorga rebaixes.

L'estiuejant al camp

—T'has d'acostumar a caminar, perquè em sembla que la tornada a Barcelona l'haurem de fer a peu; ja hem acabat els quartos.